

subjectivisme, l'autonomia d'una llibertat sense límits, la pèrdua del sentit, la fugida de la realitat, el triomf del lleig i l'abjecte, l'autonomia de l'art, el “tot s'hi val”, i al final la pura experimentació.

Dostoievsky deia: “la bellesa ens salvarà”. El poder transformador de l'art és innegable. Des d'un punt de vista de l'evangelitització un podria pensar que els contextos en què es desenvolupa l'art contemporani són ben lluny de l'anunci cristià però no és així. Molts artistes beuen de les arrels de la cultura judeocristiana i tenen una visió de l'ésser humà com a portador de misteri, dignitat i transcendència: la preocupació pel sofriment, la compassió l'esperança, la bellesa redemptora, la fragilitat i finitud humana, la cerca del sentit... són senyals que es pot trobar a Déu en el quotidià, en el trencat i en l'imperfecte.

Els amants de l'art i tot el públic en general trobaran en aquest llibre un viatge fascinant pel temps que ajudarà a reflexionar sobre les llums i les ombres de la nostra cultura a través de la creació artística. Com remata l'autor: “Hi ha obres que consolen, però també n'hi ha que ens interpel·len i ens fan canviar. S'explica l'atracció que suscita la idea tan estesa que tots podem ser artistes i fer de la nostra vida una obra d'art”.

Joaquim González-Llanos

Romper el hielo.
Historias de un sacerdote
católico en Finlandia
Raimo Goyarrola Belda
Palabra 2025, 256 pàg.

Raimo Goyarrola (56), bilbaí, membre de l'Opus Dei, metge de formació, sacerdot des del 2002. Quatre anys més tard es va traslladar a Finlàndia. És bisbe de Hèlsinki des de 2023. Ens ofereix a “Trencar el gel” un testimoniatge vibrant i ple d'esperança sobre la vida de l'Església catòlica en un dels contextos més singulars i desafiadors d'Europa per a l'Església catòlica. Lluny de ser una autobiografia grandiloqüent, el llibre es presenta com una “finestra oberta” a l'experiència d'un pastor que ha après a estimar profundament Finlàndia i la seva gent.

El títol no és casual. “Trencar el gel” al·ludeix no sols al clima nòrdic, sinó també al desafiament evangelitzador en una societat majoritàriament secularitzada. A través d'anècdotes personals i reflexions pregones, Goyarrola descriu una Església petita en nombre —amb prou feines 26 sacerdots per a tot el país— però enorme en fe i diversitat. Amb més de 120 nacionalitats represen-

tades, la catolicitat es viu aquí en el seu sentit més autèntic: com un mosaic de cultures que enriqueix i atreu fins i tot els finlandesos autòctons.

Un dels aspectes més suggeridors del llibre, complementat amb les entrevistes recents de l'autor, és la descripció d'un ecumenisme viscut amb naturalitat i fraternitat. L'Església catòlica finlandesa celebra missa en temples luterans i ortodoxos —en 25 ciutats no té temple propi— i ha protagonitzat gestos històrics, com una processó conjunta amb ortodoxos en honor a la Mare de Déu. Aquest “model finlandès” de diàleg, com se'l coneix fins i tot en el Vaticà, és un exemple tangible que la unitat entre cristians no és només un ideal, sinó una possibilitat concreta.

Goyarrola també dedica espai als joves, destacant com l'autenticitat i l'exigència de la fe catòlica atreuen les noves generacions. La fundació de “Juventus Catholica” —associació que fomenta la iniciativa personal i el lideratge juvenil— ha multiplicat la participació en les litúrgies, fins al punt que “a les esglésies de Hèlsinki ja no hi cap la gent”. L'autor subratlla que “exigir als joves és positiu, perquè els oferim una cosa molt més gran: Déu mateix”.

Però el llibre no eludeix els desafiaments. L'Església finlandesa és, segons el bisbe, “la més pobre d'Europa”. La falta de recursos econòmics —no rep finançament estatal— i les grans distàncies geogràfiques compliquen la labor pastoral. No obstant això, Goyarrola transforma cada obstacle en una “aventura”: la construcció d'un col·legi catòlic, una casa diocesana o una residència d'ancians són projectes que ja estan en marxa, sos-

tinguts per la fe i la tenacitat d'una comunitat viva.

L'estil del llibre és pròxim, amable i ple de sentit de l'humor. L'autor no es col·loca en el centre del relat, sinó que constantment assenyala Crist com a veritable protagonista. La seva convicció que “tots els cristians estem cridats a escriure aquest llibre sobre la nostra pròpia vida” converteix la lectura en una invitació personal al compromís apostòlic.

“Trencar el gel” és, en definitiva, un llibre necessari. Ofereix no sols un relat inspirador sobre una Església poc coneguda, sinó també una poderosa reflexió teològica i pastoral sobre l'evangelització en el segle XXI. En un món cada vegada més secularitzat, l'experiència de Finlàndia demostra que, on hi ha fe, iniciativa i comunió, el gel es trenca i hi brolla la vida.

Joaquim González-Llanos

Antoni Gaudí, Vida i Obra

Armand Puig,

Pòrtic, Barcelona 2024,

392 pàg.

“Fe, Pàtria i Amor”. El lema de la Renaixença és per a Armand Puig el fil conductor de la vida i obra d'Antoni Gaudí. Segons elles anirà configurant la seva obra i la seva vida, com queda recollit en aquesta última —i sembla que definitiva a ulls de Francesc Torralba— biografia de l'arquitecte reusenc.

Un especial al·licient d'aquest llibre és que l'autor coneix molt bé el biografat: ha redactat la posició per la qual el Papa Francesc el va declarar Venerable el